

BUDEŠ-LI SE S OSLY STÝKAT, ZAČNEŠ JAKO OSEL HÝKAT

(Kurské přísloví)

ČÍSLO 9* ROČNÍK V* 21. 3. 2012* (ČAS 1 – ročník XVI* Kurýr ročník VII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle @ tiscali.cz ; ypoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz ; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS*
Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

21. BŘEZNA Sv. BENEDIKT

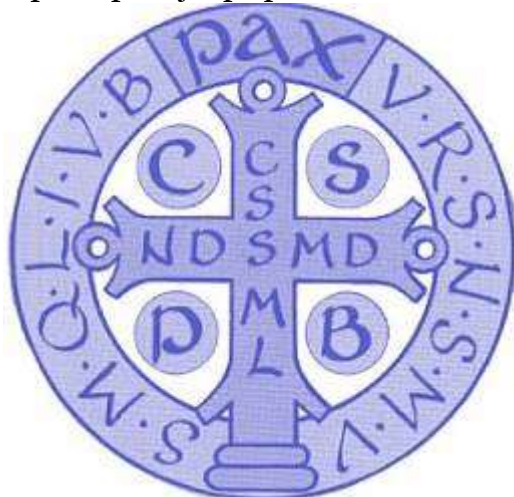
NA SVATÉHO BENEDIKTA MÁ SE JEČMEN A CIBULE SÍTI

Letos se nám první jarní den posunul, byl včera. Dnešní den je podle starého kalendáře zasvěcen svatému Benediktovi. Sv. Benedikt z Nursie (asi 483 – asi 543) byl katolický mnich, autor tzv. Benediktovy řehole. Ta se časem za podpory papeže i císaře rozšířila po celé Evropě. Později vznikl i Řád svatého Benedikta – nejstarší mnišský řád západního křesťanství. Benedikt byl prohlášen za svatého v roce 1220. O jeho životě toho moc nevíme. Po studiích v Římě odešel do Subiaka, asi čtyřicet mil od Říma. Žil o samotě v jeskyni a to dobrovolně a vědomě. Jako poustevník žil asi tři roky. Později ho několik mnichů přesvědčilo, aby se stal jejich představeným, protože jejich opat zemřel. Benedikt souhlasil, ale dlouho trvalo, než vybudoval klášter dle svých představ.

Nakonec shromáždil své mnichy a opustil s nimi okolí Subiaka. Zamířili na Řím a odtud na jih. Přišli až ke Cassinu. Benedikt zde začal se stavbou kláštera, který vešel do dějin pod názvem „Montecassino“. To se stalo symbolem západních duchovních dějin. Benedikt zde uskutečnil své nové a vlastní pojetí mnišství. Postavil pro své mnichy velký dům otcovský, v němž všichni, s opatem v čele, měli jako jedna rodina zůstat pod společnou střechou po celý život. Do klausury klášterní zabíral teď i pole a zahrady, na kterých i Benedikt sám pracoval a obdělával půdu. V klášteře se nalézaly společné ložnice, kuchyně, nemocnice, dílny, refektář, knihovna apod. Benedikt si sám velmi pečlivě vybíral své žáky. Ruční práce, na kterou až doposud

pohlíželo jako na nedůstojnou svobodného člověka, se stala v benediktinských klášterech vedle modlitby, rozjímání a studia, důležitým asketickým prostředkem. Ora et labora – modli se a pracuj – je devízou Benedikta. Podle Řehoře měl Benedikt věštecký dar. Benedikt nakonec sepsal pravidla klášterního života Regula Benedicti – Řehole Benediktova. Odtud je také český název pro mnichy podléhající pravidlům klášterního života – řeholníci (řeholnice) jsou vlastně ti, kdo dodržují určitou řeholi. Ta Benediktova obsahuje v 73 článcích jednak teoretický a duchovní základ mnišství a jednak návod, jak by měli řeholníci žít a chovat se ve společenství. Při vstupu do kláštera musí uchazeč projít kandidaturou a noviciátem trvající každý přibližně rok. Po skončení noviciátu po dobu tří let skládá tzv. sliby jednoduché (nebo též časné). A teprve pak je připuštěn k tzv. slibům věčným (nebo též slavným) s celoživotní

platností a stane se plnoprávným členem Řádu. Řehole sv. Benedikta se postupně rozšířila po celé Evropě. V 10. století se dostala také do Čech a v 11. století na Moravu. Její text podstatně ovlivnil historii, kulturu a spiritualitu křesťanského Západu. Papež Řehoř Veliký dal podnět k jejímu rozšíření na Britské ostrovy. Za císaře Karla Velikého byla přijata jako vzorová klášterní ústava v celé Římské říši. V roce 1336 vydal papež Benedikt XII. bulu nazývanou benediktinská, v níž zdůrazňuje řadu pravidel pro život v jednotlivých opatstvích, pojednává o řádovém rouchu, o studiu a postu. Není třeba

pochybovat o tom, že k postupu christianizace významně přispěly právě kláštery. Nejstarší klášter v českých zemích byl ustaven kolem roku 970 z iniciativy sestry Boleslava II. Mlady, která patrně pod vlivem své výchovy v Řezně a především v Římě, podnítila založení benediktinského ženského kláštera sv. Jiří na pražském hradě a posléze se stala vůlí papeže jeho abatyší. Nejstarší mužský konvent řádu v českých zemích, konvent břevnovský, byl založen roku 993 pražským biskupem Vojtěchem a knížetem Boleslavem II. Roku 999 došlo k založení další benediktinské knížecí fundace, a to kláštera Ostrov při ústí Sázavy do Vltavy. Roku 1032 byl založen další klášter Sázavský, tentokrát poustevníkem Prokopem, jenž se stal jeho prvním opatem; samozřejmě za podpory knížat Oldřicha a posléze Břetislava I. A tak fungovalo v českých zemích na konci 14. století na 192 klášterů. Husité jich ovšem téměř třetinu zpustošili. V 16. a na počátku 17. století se připomínají benediktinské konventy v Broumově, Kladrubech, u sv. Ivana pod Skalou a na Hradčanech u sv. Jiří. Dnes žijí benediktini a benediktinky po celém světě.

Jen pro zajímavost. Na obrázku je benediktinský kříž. Mezi rameny kříže jsou písmena: C S P B = Crux Sancti Patris Benedicti, tj. kříž otce Benedikta. Na svislém břevnu kříže jsou písmena C S S M L = Crux Sancta Sit Mihi Lux Kříž svatý ať je mým světlem, a na příčném břevnu jsou písmena N D S M D = Non Draco Sit Mihi Dux, drak (d'ábel) ať mi není vůdcem. Nahoře uprostřed se někdy nachází slovo PAX (tj. pokoj), nebo IHS = Iesus Hominum Salvator (tj. Ježíš Spasitel člověka). Na oválném pásu kolem kříže je dále umístěno 14 písmen: V R S N S M V = Vade Retro Satana Numquam Suade Mihi Vana Odstup satane, už mně nikdy nesváděj. S M Q L I V B = Sunt Mala Quae Libas Ipse Venena Biba tvé sliby jsou jen klam, svůj jed si vypij sám!

KNÍŽE POTĚMKIN BYL PROTI NÁM UBOHÝ BŘÍDIL

O TOM SE VÍ JIŽ I V BRUSELU

Zatím co Moravskoslezský kraj nemá peníze na sociální služby

O tom, že jsou u nás evropské dotace dokonale zneužívány a místy i rozkrádány, se ví od chvíle, kdy přišly do Čech první dotace ještě v rámci projektu PHARE. Vždycky se ale tradovalo, že jsou sice přidělovány tendenčně, přítelíčkům, za úplatu, ale že se jimi jakžtakž něco řeší. Jenže s jídlem roste chuť a situace se změnila v tom, že jsou rozdělovány stejně, pouze se jimi z hlediska společenského prospěchu vůbec nic neřeší! Nevěříte? Na webu *viditelnymacek* byly nedávno uvedeny tři příklady aktuálních projektů, jichž si všimli vnímaví čtenáři. A takových projektů jsou u nás stovky.

Čtenář glos J. K. narazil na další skvělý projekt:

Název projektu: **Laboratoř pro experimentální výzkum náboženství**

Číslo: CZ.1.07/2.3.00/20.0048

Přidělená dotace: 27 mil. Kč (ukončení projektu 2013)

Řešitel: Masarykova univerzita, Brno

Zaměření projektu (výňatek):

Sleduje světový trend kognitivního přístupu při studiu kultury s cílem etablovat inovativní výzkumné metody do společenskovedního výzkumu i v České republice. Dvanáctičlenný tým začínajících vědců, především z oborů religionistiky a psychologie, vedou a školí špičkoví zahraniční odborníci s bohatými zkušenostmi s experimentálním výzkumem i prací v terénu.

A čtenář J. V.:

„Personální strategie - efektivní řízení lidských zdrojů na Krajském úřadě Plzeňského kraje“

Registrační číslo: CZ.1.04/4.1.01/57.00035

Částka: 2 725 800,00 Kč

Doba realizace projektu: 1. říjen 2010 až 30. září 2012

Popis projektu

Projekt je zaměřen na zefektivnění řízení lidských zdrojů na Krajském úřadě Plzeňského kraje a zavádění moderních koncepčních metod řízení lidských zdrojů, jejichž využití umožní optimalizovat kompetence jednotlivých pracovníků a vytvořit efektivní systém jejich hodnocení. V rámci projektu budou tyto metody pod vedením odborníků na danou oblast aplikovány na skupinu vedoucích úředníků, čímž bude umožněno pracovníkům personálního útvaru osvojit si znalosti a dovednosti potřebné k dalšímu využití při následné práci se všemi pracovníky úřadu.

A do třetice dotovaný projekt, kterého si povšiml čtenář glos D. S.:

Jihočeská rozkoš

Registrační číslo: CZ.1.04/3.1.02/43.00119

Částka: 5 359 736,00 Kč

Doba realizace projektu: 1. květen 2010 až 30. duben 2013

Cíle projektu

Cílem projektu je motivovat sexuální pracovnice k odchodu ze sexbysnysu a návratu do společnosti a na trh práce.

o ostatním dále/abyste si mohli udělat zcela přesný obrázek/

EVROPSKÁ UNIE: HRR NA NĚ

Poslední výzkumy veřejného mínění dokládají notoricky známou skutečnost, že si většina občanů této země myslí, že za většinou našich problémů stojí Brusel. U těch zasvěcenějších ještě také Strasburg. Podle nejnovějších čísel EU důvěřuje už jen 37 procent lidí a Evropskému parlamentu (EP) jen 30 procent dotázaných.

Jak je to ale s evropskými projekty, popisuje zcela pregnantně Petr Holub na úterním Neviditelném psu pod titulkem EVROPSKÉ DOTACE ZASTAVENY, když předtím byl tento text vysílán i na ČRo 6

Před Českou republikou se v uplynulém týdnu objevily dosud nepředstavitelné vyhlídky. Nazvat je povzbudivými asi není možné, i když určitou alternativu k nápravě současných poměrů přece jen nabízejí. Dosud nepředstavitelnou variantou budoucího vývoje byla možnost, že Evropská komise přestane posílat do Česka dotace. Před čtyřmi lety tento verdikt postihl Bulharsko a trvalo téměř dva roky, než se proud dotací do balkánské země podařilo obnovit. Ale v Česku si to dosud nikdo nepřipouštěl.

Mnozí úředníci a politici si to možná nepřipouštějí dodnes, i když se evropskými dotacemi zabývají a musí znát skutečný stav věcí. Přesto Evropská komise počátkem března rozhodla, že peníze do České republiky posílat přestane. Tento verdikt platí do konce června a dotace nejsou definitivně zrušeny, ale pouze pozastaveny. Už v červenci tedy mohou nějaké peníze z Bruselu přece jen dorazit. V tom případě by ovšem Česko muselo přebudovat svůj kontrolní systém. Pokud se to během tří měsíců nestihne, zastavení dotací bude potvrzeno a v rámci rozpočtového období 2007 až 2013 sem už žádné peníze z Bruselu nepříjdou.

Přitom neplatí útěcha, která se dá shrnout výrokem: "Tak ať si ti chytráci v Bruselu ty své peníze nechají." Problém je v tom, že Češi už peníze utratili a teď čekají, až je Evropská komise proplatí. Pokud tedy z Bruselu peníze nepošlou, vznikne ve státním rozpočtu mimořádně velká díra. Její velikost se dá dopředu jen odhadnout. Příslušné úřady podléhající ministerstvům a krajům uzavřely do konce ledna smlouvy o čerpání 570 miliard korun. Brusel zatím proplatil 140 miliard. Někdo tedy bude muset zaplatit nejméně 430 miliard. Když to nebude Brusel, pak už zbývá jenom český státní rozpočet, tedy daňový poplatník.

Zase se nedá tolik divit, že o tom úředníci ani politici nechtějí mluvit. Za to, že zemi vystavili tak velkému riziku, je jistě nikdo nepochválí. Raději mluví o tom, že se jedná o bezvýznamné technické opatření, které se snadno do konce června vyřeší. O bezvýznamné technické opatření však nejde, když se s návrhem na řešení dostaví příští čtvrtek do Prahy komisař pro regionální politiku Johannes Hahn, který má rozdělování evropských peněz na starost.

Hahnovy požadavky dosud nebyly zveřejněny, z dostupných dokumentů je však zřejmé, o co mu jde. **Evropské komisi vadí, že Češi platí z bruselských peněz zbytečné projekty.** V rámci těchto projektů pak probíhají zmanipulovaná výběrová řízení, a jejich průběh tedy umožňuje korupci. Navíc kontrolní orgány v České republice problematické projekty ani veřejné soutěže nezachytí a posílají je do Bruselu k proplacení.

Komisař tedy žádá, ať se změní systém kontroly. Její základní chybou je fakt, že auditní odbory podléhají politikům. Prakticky platí pravidlo, že ministr může odvolat ředitele svého auditu. Ten logicky nemá zájem, aby probíhaly kontroly, které by přišly na nepořádek vládnoucí na ministerstvu při čerpání evropských dotací.

Evropská komise tedy nechce nic víc, než zrušit politický dohled nad kontrolou čerpání. Právě politici jsou totiž v podezření, že při rozhodování o dotacích nedodržují pravidla, a umožňují tak korupci případně další nešvary.

Brusel tedy chce zdánlivě jednoduché opatření, které se dá snadno splnit. To ovšem platí jen na první pohled. **Praxe, podle níž šéf úřadu rozhoduje také o jeho vnitřní kontrole či auditu, je v Česku zažitá už od dob Rakouska-Uherska a v centralizovaném socialistickém režimu se jen upevnila.** Nezávislost vnitřních auditů tedy na jedné straně znamená historický převrat, na druhé straně předpokládá, že ministři a další šéfové úřadů výrazně omezí svou moc.

Tuto možnost naposledy vláda odmítla loni, když nechala spadnout pod stůl nový zákon o finanční kontrole, který nezávislost vnitřních auditů na doporučení Světové banky zaváděl. Požadavek Evropské komise má větší šanci, protože je podpořen řečí peněz. Stejně ale nemusí projít, protože z pohledu ministrů existuje silný protiargument.

Skutečně nezávislé audity by musely odhalit, že řada již proplacených projektů nedává smysl a že ve skutečnosti jde o korupční zakázky. Odpovědnost by pak nesli konkrétní politici a úředníci.

Česká republika se velmi pravděpodobně bude snažit spíše o kosmetické změny, které by dosavadní praxi nezměnily. U nich hrozí, že je Evropská komise nepřijme, a že tedy čerpání dotací neobnoví. Nadcházející jednání o evropských miliardách budou složitá a je těžké předvídat, jak bude vypadat konečný verdikt. Případ v každém případě vyžaduje zvýšenou pozornost veřejnosti, protože náklady za neúspěch ponесou daňoví poplatníci.

Nejprve pondělní článek z novinek.cz:

Jak Češi v Německu „křečkovají“ vejce

"Spanilé jízdy" Čechů do Německa za levnějšími vejci mají své důsledky. Tamní řetězec diskontních supermarketů Netto totiž omezil v některých svých obchodech na východě Německa prodej vajec na osobu. Zvýšenou poptávku českých zákazníků po německých vejcích kvůli jejich výraznému zdražení a místy i nedostatku na českém trhu začala německá média nazývat „křečkování“. Omezení prodeje se podle mluvčí řetězce týká 16 prodejen, mimo jiné v Halle. Napříště si tam zákazníci mohou koupit pouze dvě balení daného druhu vajec na osobu. Jelikož Netto nabízí čtyři druhy vajec, každý si tak může odnést maximálně osm plat, jak informoval deník Mitteldeutsche Zeitung. „Vyskytly se skutečně případy, kdy si lidé vejci naplnili celý kufr auta,“ uvedla mluvčí řetězce Christine Stylianouová. Češi podle ní nejezdí za vejci jen do saského a bavorského pohraničí, ale i dál do vnitrozemí, například na jih Saska-Anhaltska, kde leží Halle. Řetězec na omezení průj přistoupil kvůli tomu, aby zabránil možnému nedostatku vajec před Velikonocemi. V dotčených prodejnách na omezení upozorňují nápisy. „Domníváme se, že jde o přiměřené množství pro domácnost,“ uvedla mluvčí k nové restrikci, jejíž doba platnosti zatím není určena. Tamní média si zvýšené poptávky Čechů po vejcích v Německu ušímají už nějakou dobu. Původně o ní psala jako o „vajíčkovém turismu“, nyní v její souvislosti nejčastěji používají výraz „křečkování“.

Češi a vejce

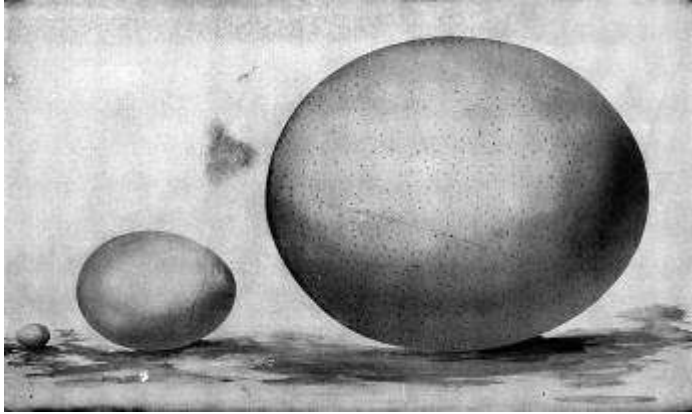
Tomáš Krystlík

V české kotlině panuje nedostatek vajec a jejich drahota. Dost podivné, když se vejce dají nakoupit kdekoliv v EU a do 48 h jsou v regálech obchodů. Do debaty se zapojil svým článkem i prezident republiky, jako kdyby neměl nic jiného na práci, nedostatek vajec využil k hanění EU - jako vždy.

Coby příčina se v českých médiích udává, že většina vajec na českém trhu pocházela z Polska a že Poláci za 12 let nebyli schopni realizovat předpis EU pro větší rozměry pletivových klecí ve „slepících koncentracích“. Předpis z roku 1998 o zákazu chovu slepic v klecích měl platit v EU od začátku roku 2012, byl však zmírněn novelou o prostornějších klecích. Náklady na jejich rekonstrukce se udávají jako příčina současného stavu, kdy cena vajec v Česku se vyšplhala na několiknásobek. Ve článcích o laci a dostatku vajec v německých obchodech se obvykle zdůrazňuje, že Němci stihli zvětšit klece se značným předstihem, takže je zdražovat nemuseli.

Jenže české sdělovací prostředky neříkají pravdu, spíše lžou. V EU se od začátku tohoto roku nesmějí vejce od slepic v klecích nezvětšených rozměrů prodávat, ale 11 zemí EU toto nařízení dosud nepřevadlo do vlastních zákonů. V Německu je velkochov slepic v pletivových klecích již několik let jakkoliv velkých zakázán a od loňského jara loňského roku i prodej vajec z takových chovů. Veškerá vejce v Německu pocházejí z pozemního chovu nebo od slepic ve volném výběhu. V praxi se to liší často pouze tím, že zdupaný podklad je buď pouze v budově, nebo i pod holým nebem. Ani volně chované slepice nemusejí nikdy spatřit trávu, byť jsou na příjem trávy adaptovány potravinářské normy: u vajec od slepic chovaných venku smí být obsah dioxinů několiknásobně vyšší. Slepice chované pohromadě se zraňují mnohem více než slepice v klecích, ale o tom se nepíše. Tato vejce jsou dražší než vejce od slepic z pletivových klecí. Německo není v produkci vajec soběstačné; navzdory tomu kolísá v Německu konečná cena 10 ks vajec z pozemního chovu (ne z klecí jako v ČR) dlouhodobě mezi 1,09 až 1,29 €, jsou větší než v ČR, nezapáchají jako vejce v Česku prodávaná, žlutouk mají sytější a chuťově jsou českým nadřazená. Velkoobchodní cena vajec v Německu z pátku 16. 03. 2012 je 0,38 až 0,54 € za 10 ks

podle velikosti a typu chovu. Volně k mání komukoliv na potravinářské burze, jednotkový odběr: 20 palet po 360 ks. Když české sdělovací prostředky referují o nadcházejícím nedostatku vajec v Německu, coby o důvodu racionalizace prodeje po 20 ks do jedné rukou, vysloveně lžou. Řetězce nemohou odhadnout, které krámy vajecchtiví Češi přepadnou. Češi za nimi jezdí i do Halle, což je dost daleko od hranic, takže je nemohou předem dostatečně zásobit pro nákupy vajec i v množství, které se vejde do celého zavazadlového prostoru auta. Zbývá se ptát, proč nákupci

potravinářských obchodů rezignovali na dovoz vajec ze států EU a komu prudké zdražení cen vajec slouží. Je to cenový kartel českých producentů vajec? Neschůdná hypotéza, potravinářské obchody by jej hned zlomily dovozem. Jedná se o cenový kartel potravinářských obchodů? V případě jedné položky nedává smysl, proč by to dělaly? Cenový kartel potravinářských

obchodů a výrobců vajec? To už smysl má kvůli vedlejšímu efektu, který sehrává zřejmě rozhodující roli - vyššími cenami se automaticky zvyšuje objem úplatků do kapes nákupcích potravinových řetězců od producentů dané komodity. Další možností je cenový kartel-státní zákaz dovozu levných vajec ze zahraničí, který si vyprosili domácí producenti, aby mohli prodávat dražší. Zde by měla zasáhnout EU a sankcionovat český stát za omezení volného obchodu. Poslední možností je, že nákupci jsou tak hloupí, že nedokážou vejce z ciziny dovézt nebo nechtějí je dovézt ze západních států, protože nemohou od západních dodavatelů očekávat úplatek. Když se ceny vajec v Česku během roku nevrátí na přibližně stejnou cenu jako před zdražením nebo na cenu vajec v Rakousku, Německu, Itálii a podobně, tak vznikl nový cenový kartel v neprospěch spotřebitele.

Nedostatek vajec a jejich vysoká cena mají jeden pro Českou republiku potenciálně jeden značně nebezpečný důsledek. Podle jednoho loňského průzkumu nakupovala trvale v zahraničí přibližně jedna třetina obyvatelstva ČR. Že německé a rakouské potraviny jsou kvalitnější a až na výjimky levnější, pomalu proniká do povědomí českého obyvatelstva bez ohledu na demagogická tvrzení domácí provenience, že české potraviny jsou kvalitativně lepší, ba nejlepší na světě; výsledkem jsou české vlaječky na štítcích zboží - pro mne jen upozornění, že zboží s vlaječkou nemám kupovat. Nedostatek a drahota vajec dnes vyhání do zahraničí za nákupem další lidi. Přitom obyvatelstvo ČR si již v roce 2011 začalo utahovat opasky - nákup potravin meziročně (červenec 2010 - červenec 2011) silně poklesl - a zvýšení sazby DPH z 10 na 14 % vede ke stejnému efektu. Nyní vše korunováno drahotou vajec. Podle Jana Veleby z Agrární komory ČR se podobný scénář zdražení jako u vajec bude pravděpodobně opakovat i u vepřového masa, kterému hrozí 100% zdražení. Racionální vysvětlení nehledejme, v EU-zahraníčí je levného vepřového k dispozici dost a dost. Půjde zřejmě o tzv. ochranu českých producentů, která vyústí do cenového kartelu. Důsledek může být pro Českou republiku fatální, lidé si zvyknou jezdit nakupovat do ciziny, český stát i přes zvýšenou sazbu DPH vybere na daních méně než předtím. Následky budou katastrofální. Existuje již jeden velmi varovný precedens. Před pár lety zvýšilo ministerstvo financí daň na motorovou naftu a těšilo se na vyšší příjmy do státní pokladny. Opak byl pravdou - celkový objem daní z prodeje motorové nafty poklesl - kdo může, tankuje v zahraničí. A tak se Česká republika poklesem odbytu potravin ocitne v nebezpečí státního bankrotu. Předpokládané sumy nevybere a nebude mít na financování státu. Bude na tom obdobně jako Řecko pouze s lepšími výchozími podmínkami.

I podle stavu kaplí a kostelů poznáte je

Petr Andrlé

Letos je tomu 260 let od slavnostního vysvěcení kaple Narození Panny Marie (1752) v maličké obci Reisendorf, která byla v té době součástí okresu Šternberk na Moravě. Dnes je původní obec Trhavice (Reisendorf) minulostí. Splynula s větší obcí Norberčany. Jinak je ale stále na svém místě. A její kaple má podivuhodný, ale zároveň docela smutný osud.

Když odcházel v roce 1947 z dnešních Norberčan (okres Olomouc) transport původních německých obyvatel, ohlédl se jeden ze starousedlíků tehdy samostatné obce Trhavice (Reisendorf) naposledy na jejich kapli, v níž se téměř po dvě století modlívali on i jeho předkové. V tu chvíli ten pohled jeho srdce nevydrželo. A tak se průvod na chvíli zastavil a sousedé poskytli svému spoluobčanu poslední službu. To byl také skutečně poslední pohřeb na malém hřbitůvku postupně vzniklém kolem kaple Narození Panny Marie v Trhavicích. Dnes byste ten hrob marně hledali. Nikdo v té době netušil, že odchodem z obce nebudou moci tito občané trhavičtí plnit slib, k němuž jejich předky přiměl v polovině 18. století Jan Poltzer z Trhavic.

Jan Poltzer byl docela obyčejný sedlák. Na tehdejší poměry zámožný, leč bohabojný a opravdu věřící křesťan. Těžce nesl, že jejich maličká obec Reisendorf představující pouze 24 domů se 130 obyvateli nemá stánek Boží. Alespoň malou kapli nám dovozte postavit, žádal v roce 1751 po olomoucké konsistoři. Náklady s výstavbou uhradím, sliboval.

Církevní otcové v Olomouci vítali zbožnou snahu sedláka Poltzera, přesto však měli obavy o budoucnost svatostánku v tak malé obci. Proto udělili svůj souhlas s podmínkou, že se všichni místní občané podpisem zaváží společně pečovat o kapli, a že jejich závazek přejde na jejich děti a na děti jejich dětí. A tak se stalo. Všichni podepsali. V létě 1752 byla kaple dokončena a 2. srpna téhož roku ji vysvětil olomoucký světící biskup Karel hrabě Schärffenberg. Ve stejném roce dostala kaple Narození Panny Marie mariánskou výzdobu. Tu svěřili trhavičtí uničovskému malíři Ignáci Oderlickému. Ten odvedl vpravdě mistrovské dílo.

Odborná literatura je skoupá na podrobnosti o životě malíře Ignáce Oderlického, (26. 7. 1710 Uničov – 31. 3. 1761 Uničov), který je zařazován do skupiny malířů soustředěných kolem známějšího moravského barokního malíře Kryštofa Handkeho (18. 2. 1694 Janovice u Rýmařova – 21. 12. 1774 Olomouc). Handke byl Oderlickému nesporně vzorem, avšak malíř sám byl jakýmsi osamělým pěšcem bez kontaktů s uměleckým světem. Jeho přirozený umělecký cit se projevuje tam, kde má možnost volnějšího a progresivnějšího projevu – v našem případě jsou to nástěnné fresky. Ignác Oderlický je autorem fresek v kostele Narození Panny Marie v Novém Malíně a v kapli sv. Anny v Horním Městě u Rýmařova. Jeho dílem je také nástěnný hlavní oltář kostela Nanebevzetí Panny Marie v Jeseníku nad Odrou. Další jeho malby najdeme v klenbě kostela Nejsvětější Trojice v Kopřivné, v presbytáři kostela sv. Jana Křtitele v Šumperku a v klenbě kostela sv. Barbory tamtéž.

Avšak skutečné unikátní dílo předvedl Oderlický v kapli Narození Panny Marie v Trhavicích v roce 1752. Klenbu vyzdobil trojrozměrným Korunováním Panny Marie, provázeným dvěma dvojicemi andělů. Nad kůrem pak vymaloval pět andělů

s hudebními nástroji, v jejichž středu je anděl s tympány. Bůh nedopřál Ignáci Oderlickému dlouhého života a po jedenapadesáti letech pozemského života ho povolal k sobě na kůr nebeský. Jestli se musel dívat dolů na to, jak ničeno bylo jeho dílo mistrovské v Trhavicích, šlo o trest, který si tento rokokový zádumčivý lyrik rozhodně nezasloužil.

Kaple v obci Trhavice skutečně sloužila svému účelu a místní občané o ni pečovali s úctou a s láskou. K tomu také vychovávali své děti. Později vedle ní vyrostla malá márnice a prostor okolo kaple se stal malým hřbitůvkem. Když se z první světové války nevrátila desítka spoluobčanů, umístili trhavičtí vedle vstupních dveří kaple skleněnou desku s jejich jmény a fotografiemi. Ještě v roce 1955 kaple sloužila svému původnímu účelu. Dnešní starostka obce paní Marie Vališová vzpomíná, že když se v té době její rodina do Norberčan přistěhovala, sloužily se v kapli mše, chodilo se do ní na půlnoční, zvon vyzváněl, pouze se zde nepohřbívalo.

Jenže zde již nežili ti, kteří by se cítili být vázáni slibem sedláka Poltzera. V době poválečné nastala pro pohraničí doba značných pohrom a jejich důsledky se projevují v nejrůznějších podobách dodnes. Navíc za totality byla politika státu, pokud se

drobných památek na venkově týče, zcela jednoznačná, byť nebyla oficiálně oznámena. V rámci boje proti tmářství (náboženství) opravovat církevní památky co nejméně, až docela zmizí. Proto sloužily mnohé církevní objekty jako sklady, dílny nebo byly tak zanedbané, až se staly opuštěnými a rozpadly se. Někdy se mi zdá, že ta „směrnice“ proti tmářství zůstala v myslích některých lidí dodnes.

To byl případ kaple v Trhavicích. V době, kdy do ní začalo zatékat, „nenašli“ památkáři pár tisíc korun na opravu střechy. Bohužel, radši za velice nepoměrně vyšší částky provedli transfer Oderlického výmalby. Jedna její část „zdobí“ vstup do obřadní síně olomoucké radnice a druhá je v kostele Panny Marie Sněžné v Olomouci. V Olomouci si již nikdo nepamatuje, kde se ony části výmalby vzaly. Lidé si myslí, že zde byly odedávna. A kaple v Norberčanech byla tehdy tak odsouzena k zániku, neboť venkovský

lid se nemá co modlit a tím pádem ani krásu maleb nepotřebuje. Kaple začala chátrat a zarůstat křovím *(na snímku část kaple z té doby – budova márnice)*

Případ kaple v Norberčanech (Trhavice staly součástí Norberčan) vzbudil po roce 1989 zaslouženou pozornost a projevíly se veřejné snahy o zachování odkazu sedláka Jana Poltzera. Jenže ouha. Nešlo o snahy o zachování odkazu, ale šlo o peníze.

Například jedna opavská firma, která se halasně ujala opravy, kapli moc nepomohla.

Vyfakturovala práce, které nikdy neprovedla, a podle zápisu památkářů zničili její pracovníci z památky, co se dalo. Vstupní dveře použili jako podklad pro jízdu zednickým kolečkem, vyvrátili kovové oplocení, spálili sanktusník, rozlomili negotický kříž a práce smluvené zkrátka neprovedli. A tak byla trhavická kaple znovu odsouzena k zániku, protože se neuměla bránit lidské zlobě a ziskuchtivosti.

Vyprávění o přerušené plnění slibu sedláka Poltzera a jeho spoluobčanů si na jaře 2002 vyslechli také studenti Arcibiskupského gymnázia z pražských Vinohrad. Ti přijeli do Nížkého Jeseníku v rámci projektu Nespanilé jízdy, občanského sdružení Vlastenecký poutník. Slyšeli a rozhodli se. Sami od sebe o prázdninách přijeli z Prahy na druhý konec Moravy znovu. Postavili si u nedalekého potoka stany a dva týdny čistili kapli. Obec jejich snahu přijala. Zajistila odvoz desítek valníků s rumiskem a občané včetně starostky jim sem tam i vyvařovali. Studenti kapli a její okolí dokonale vyčistili. **(Na snímku výše kaple po vyčistění)**

V roce 1943 se nad lesem za Trhavicemi zřítlo německé letadlo. Jeho zbytky jsou někde v lesní půdě. A trhavičtí šli a letce, jak jim velelo jejich křesťanské svědomí, pohřbili u zdi kaple. Vypráví se, že dávno po válce občas přijeli do Trhavic rodiče onoho mladého muže. Jen ze silnice při chůzi nenápadně zahlíželi k místu u stěny kaple, kde byl jeho hrob. Až ke kapli se neodvážili. Stejně po tomto hrobu nejsou na malém hřbitůvku žádné stopy. Roste tu jen malý modřínek, který sem zasadil právě před deseti lety profesor Zdeněk Lauschmann z Arcibiskupského gymnázia. On zde se svými studenty onoho roku 2002, kdy jsme si připomněli 250. výročí kaple Narození Panny Marie, v potu tváře pracoval. Modřínek má připomínat jejich brigádu. Práci, kterou částečně splatili dluh vůči odkazu sedláka Poltzera. Každý dopis z onoho vinohradského gymnázia končí otázkou – a co náš modřínek?

Později, v roce 2006 se ve vyklizeném bývalém svatostánku, leč pouze s torzem obvodových zdí, připomínajícími dřívější kapli, objevil Ing. Vladimír Novotný, takto generální ředitel a majitel jedné bruntálské firmy. Tohoto muže zaujal příběh trhavických a sedláka Poltzera, a také lekce pražských studentů. Díky jeho výrazné podpoře byla provedena generální oprava kaple i márnice. Kaple má dnes opět střechu a hrdě se tyčí nad okolím. V plánu je umístit zde muzejní expozici o historii desítek zlikvidovaných obcí Libavska.

(Kaple dnes)

Jan Poltzer nemohl tušit, že příběh jeho kaple bude podroben zkouškám, jejichž mechanismům by on i jeho spoluobčané nerozuměli. Žili v době, kdy nebyly žádné státy plné nacionalismu, společnost se nedělila na Čechy, Němce, Židy... Nerozděloval je ani jazyk mateřský či příslušnost stranická nebo snad dokonce klenutí nadočnicových oblouků. Žili těžce, ale mravně. Žili v pospolitosti, která si pomáhala, a kterou spojovala víra v Boha i víra v člověka. Neboť, jak říkával svatý Aurélius, biskup hipponský, Civitas Dei (obec Boží) a Civitas terraena (obec pozemská) by měly být trvale propojeny.

Kaple Narození Panny Marie mohla být obnovena především proto, že prožíváme dobu, která se v mnohém tak trochu začíná podobat právě době Poltzerově. On a jeho druhové přijali závazek, jehož budoucí plnění v jejich současnosti nikoho nenapadlo zpochybňovat. Museli jsme udělat okliku na cestě, která nás zpět vrací na tu, kterou započal sedlák Poltzer tím, že se rozhodl část výnosů ze svých polí věnovat na výstavbu kaple. Podobně, jak to později učinili studenti z Prahy, Vladimír Novotný a mnozí další, nejen zde, ale i na mnoha místech v této zemi.

I podle stavu kaplí a kostelů poznáte je. I tak by mohla znít parafráze známého výroku o stromu a ovoci (Matouš 7-8).

V HOLASOVICÍCH K POCTĚ SKLADATELE A DIRIGENTA PAVLA KŘÍŽKOVSKÉHO

Naše věrná čtenářka Dobroslava Klusáková z Holasovic nám napsala:

V sobotu 17. 3. 2012 proběhlo v Holasovicích u Opavy slavnostní otevření rekonstruovaného domu stojícího na místě rodného domku Pavla Křížkovského. Nyní je zde umístěna středisková knihovna a pamětní síň připomínající slavného rodáka. Při slavnostním otevření vystoupil i pěvecký sbor Křížkovský z Opavy. Při rekonstrukci byly také restaurovány fresky Valentina Držkovice na průčelí domu i v něm.

Hudební skladatel Pavel Křížkovský byl (a je) beze sporu nejslavnějším rodákem z Holasovic. Díky němu a kmeni Holasoviců žije naše obec v podvědomí mnoha lidí naší země. Je doloženo, že v souvislosti s osobností P. Křížkovského znal naši obec i pan prezident Beněš. Dnešní objekt byl postaven v roce 1814 na místě původní rodné chalupy Pavla Křížkovského. K největším zajímavostem jistě patřily fresky malíře Valentina Držkovice. V současné době je přední část využívána jako středisková knihovna. Stodolu využívá obecní úřad jako sklad. Dnes připravuje obec Holasovicce celkovou rekonstrukci objektu podle projektu L. Dehnera. Kromě knihovny v prostorách bývalé stodoly bude v patře přední části obnovena i pamětní síň Pavla Křížkovského.

Poslala nám také zajímavé fotografie z této akce, které doprovázejí tento text. A napsala, že také vzpomíná na vystoupení souboru Křížkovský v kostele sv. Jakuba Většího v Guntramovicích v předvečer prodlužování Cesty česko – německého porozumění. I na článek, který jsme tehdy o skladateli a dirigentu Křížkovském otiskli. Takže nebude od věci, když si život tohoto muže připomeneme znovu, byť jiným textem.

Katolický kněz, dirigent a hudební skladatel Pavel Křížkovský se narodil jako Karel Křížkovský 9. ledna 1820 v Holasovicích (Kreuzendorf) ve Slezsku a z tohoto světa odešel 8. května 1885. Jako nemanželský syn Viktorie Křížkové neměl zrovna na růžích ustláno. Jeho výchovy se ujali strýcové Jan a Jakub v Neplachovicích a právě zde díky učiteli Jiřímu Janáčkovi (otci Leoše Janáčka) se stal zpěvákem v kostele sv. Ducha a mohl

vystudovat opavské gymnázium (1834 – 1839). I tak trpěl zřejmě neurovanými poměry rodinnými a řešení viděl ve svých dvaceti pěti letech ve vstupu do augustiniánského kláštera. Zde přijal řeholní jméno Pavel a po třech letech byl vysvěcen na kněze. To byl již ředitelem klášterního kůru i vedoucím klášterní fundace a k potěše milovníků hudby udivoval přímo virtuosní hrou na varhany, klarinet i klavír. I viola v jeho rukách ožívala. Pavel Křížkovský se potkal i se synem svého učitele, s Leošem Janáčkem, který od roku 1865 zpíval pod jeho vedením

v klášterním kůru. Ale to již nadšený muzikant zakládá v Brně různé hudební soubory a pod vlivem sběratele národních písní Františka Sušila dává svůj talent ve prospěch pěveckých sborů. Není divu, že ho v roce 1861 pozval Bedřich Smetana do Prahy, aby zde dirigoval Utonulou, jedno z Křížkovského děl určených pro pěvecké sbory. Když o dva roky později na Velehradských slavnostech zazněla jeho kantáta "Hvězdy dvě z východu se berou ve svatém průvodu", určená kuctění milénia příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Moravu, mohl se cítit právem odměněn. Sbor o téměř tisíci hlasech zcela nadchl více než dvacet tisíc účastníků Velehradských slavností. Ti uspořádali Křížkovskému velice spontánní ovace.

Jeho aktivity nebyly pouze církevní, ale také zřetelně vlastenecké, což mu ztěžovalo pozici v brněnských církevních kruzích, které nebyly zcela prosty nacionalismu. Pavel Křížkovský se nevzdával. Když dom jisté míry z donucení odešel právě před 140 lety do funkce kapelníka olomouckého dómu, neudělal nic lepšího, než že v roce 1881 založil pěvecký sbor Žerotín. Po prodělané mozkové mrtvici v roce 1883 ochrnul na polovinu těla, a proto se vrátil do kláštera do Brna.

Zde je na místě připomenout, že v roce 1861 se v Praze poprvé veřejnosti představil pražský pěvecký sbor Hlahol. Jeho vystoupení od doby vzniku byla spojena s výraznými národními událostmi. V roce 1863 vystupoval spolek v Brně právě pod vedením Pavla Křížkovského. Nastudoval jeho kantátu k poctě Cyrila a Metoděje. A o svatodušních svátcích v roce 1884 uspořádal Hlahol k poctě Pavla Křížkovského velký koncert z jeho skladeb na brněnském klášterním náměstí.

Národ Křížkovského již tehdy miloval. Po jeho smrti vznikají pěvecké spolky nesoucí jeho jméno, jsou po něm pojmenovávány ulice i školy. Jako první přišli s iniciativou Křížkovského krajané. 8. října 1887 se ve dvoraně Opavské besedy konala ustavující valná hromada „Pěveckohudebního spolku Křížkovský v Opavě“. Od té doby až do dnešních dnů spolek zpívá.

Pěvecký sbor **KŘÍŽKOVSKÝ-Opava**
 KAS. ZVE. NA

VEČER PÍSNÍ A ÁRIÍ
 s **PAVEL KAMAS**
 ČESTNÝ ČLEN PSE, NOSITEL „CENY THALIE“,
 SOLISTA JIHAČOVSKÝ OPERY ND V BRNĚ

PĚVECKÝ SBOR KŘÍŽKOVSKÝ
 SMĚRY A KLAVIR
KAREL HOLEŠ

NA PROGRAMU:
 MADRA - PÍSŇ POTULENHO TOVARYŠE, KYČILÝ,
 SAKA, PŘETANA, VÍRKA, PUSCENÉ, GORDANO aj.

ÚTERÝ 27. KVĚTNA 2008 V 19 HODIN
 MĚNŠÍ KLÁŠTER - OPAVA

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK SLUNA

120,- 150,- 180,- 220,- 250,- 300,-

PĚVECKÉHO SBORU
KŘÍŽKOVSKÝ
 A JEHO KOMORNÍHO SDRUŽENÍ
SARABANDA
 (VED. LADISLAV KUBÁČ)

DIRIGENT **KAREL HOLEŠ**
 KAPLE MARIANUM - KYLEŠOVSKÝ KOPEC OPAVA
 VŽDY V 18.00 HODIN

NA PROGRAMU
 DUCHOVNÍ HUDBA, VÁNOČNÍ PÍSNĚ A KOLEDY

 SÓLISTÉ -
 ÚTERÝ 4. 12. 2001
ALEXANDR VOVK - tenor

 STŘEDA 12. 12. 2001
TEREZA HALAMOVÁ - soprán

 DALŠÍ KONCERTY
 2. 12. - 15.00 NEPLACHOVICE - A. VOVK
 16. 12. - 15.00 HRADEC N/MOR. T. HALAMOVÁ

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK SLUNA

 SPONZOR

Střední umělecká škola varhanářská v Krnově
Občanské sdružení Flemmichova vila v Krnově
Městské informační a kulturní středisko Krnov
za podpory Města Krnova

POCTA PANU PLÁNSKÉMU

večer věnovaný vzpomínce na ing. Bohumila Plánského,
legendárního organologa a varhaníka

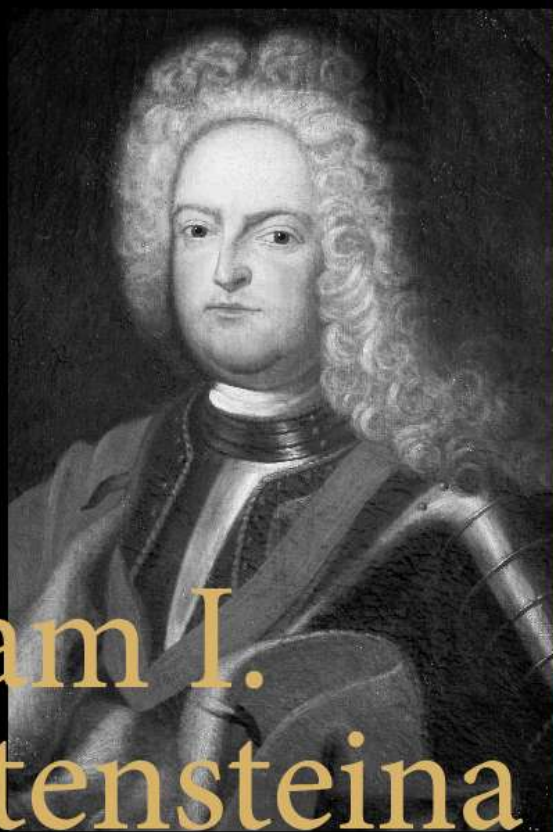
čtvrtek 22. března 2012 v 17:00 hodin
Koncertní síň sv. Ducha v Krnově

Vstupné dobrovolné!

Regionální muzeum v Mikulově, zámek Mikulov
Regionalmuseum Mikulov, Schloss Mikulov, Tschechische Republik

1. 4. – 31. 8.
2012

Jan Adam I. z Liechtensteina

(1657–1712)

ekonom, politik a mecenáš

Johann Adam I. von Liechtenstein

(1657–1712)

Ökonom, Politiker, Mäzen

Záštitu nad výstavou převzali
vládnoucí kníže J. J. Jan Adam II. z Liechtensteina
a hejtman Jihomoravského kraje JUDr. Michal Hašek

Die Ausstellung steht unter der Schirmherrschaft
des regierenden Fürsten S. D. Hans-Adam II. von und zu Liechtenstein
und des Landeshauptmanns Südmährens JUDr. Michal Hašek

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro
regionální rozvoj

EVROPSKÝ FOND PRO
REGIONÁLNÍ ROZVOJ
OPERAČNÍ PROGRAM
REGIONÁLNÍ ROZVOJ
2007-2013

Vernisáž • die Vernissage: 31. 3. 2012, 16:00

www.rmm.cz

Aby telátko neumazlili

Otřesná fakta uvedená v týdeníku EURO o tom, proč agroturistika v českém podání není ani s miliardovými dotacemi totéž, co ubytování na statcích v Bavorsku

Opět projekty a dotace, skutečný stav je nám tajen – otiskujeme pouze části avizovaného textu

Přes 1,7 miliardy korun za poslední čtyři roky – takovou porci dotací vydal na podporu venkovského cestovního ruchu Program rozvoje venkova, který má v režii ministerstvo zemědělství (MZe). Touto cestou posílá evropské a okrajově české peníze na zřizování ubytovacích kapacit a doprovodných aktivit v obcích do dvou tisíc obyvatel. Další peníze jdou prostřednictvím takzvaných místních akčních skupin a také z regionálních operačních programů, o jejichž využití se rozhoduje v krajích. Z evropských peněz se agroturistika dotovala už před vstupem Česka do unie.

Zájem o dotace je obrovský. Při loňském kole se o podporu z venkovského programu hlásilo 410 zájemců, kteří požadovali bezmála jednu a půl miliardy korun. Sítím prošlo 86 žadatelů, na projekty mají slíbeno více než 380 milionů, většina z toho jde na ubytování. Efekt vynaložených peněz přitom zůstává hluboko za očekáváním.

Zdaleka se nenaplnují cíle, které ministerstvo v programu na léta 2007 až 2013 stanovilo a celkově na ně vyčlenilo zhruba 3,6 miliardy korun. Většina podpor – téměř dvě třetiny – jde na projekty předkládané zemědělci. Zbytek finančních prostředků vyčerpají ostatní podnikatelé. Do programu se mohou hlásit, jen pokud začínají nebo mají historii kratší než dva roky.

Přilákat návštěvníky a zvýšit odbyt místních služeb, to je hlavní cíl cestovního ruchu, který však podpora složená ze tří čtvrtin z evropských peněz a ze čtvrtiny z českého rozpočtu nezajišťuje. Konstatuje to zpráva, kterou si MZe nechalo jako střednědobé hodnocení programu externě vypracovat. **Po tříleté existenci podpůrného programu se plánovaný nárůst počtu turistů podařilo splnit na pouhých 5,5 procenta.** Dotované investice do ubytování přivedly necelých třináct tisíc dodatečných turistů. MZe přitom počítalo s tím, že během sedmiletého období jich má být tři sta tisíc. To se ukazuje jako nereálné. Velkým zklamáním musí být pro ministerské plánovače i obsazenost nově vytvořených lůžek. **„Jejich vytíženost dosahuje úrovně 2,5 procenta,“** vyčísľuje hodnotící zpráva. **Ani náhodou se MZe netrefí do cíle, aby díky podpoře venkovského cestovního ruchu vzniklo nových osm tisíc**

pracovních míst. Ke konci roku 2009 jich příjemci dotací vytvořili pouze 74.

Plán se tím plní ani ne z jednoho procenta, hodnotí zpráva, **kteřá není veřejně přístupná**, týdeník Euro ji má ale k dispozici. Zveřejněná výroční zpráva o průběhu programu za rok 2010 zdaleka tak kritická není. Konstatuje, že podpora úspěšně rozvíjí doplňkovou infrastrukturu cestovního ruchu na venkově. **Obecně – bez konkrétních čísel – pak tvrdí, že návštěvnost dodatečných turistů, jejichž příjezd umožnila nová lůžka, vzrostla i přes celkový propad odvětví.**

Možnosti agroturistiky ovlivňuje stav zemědělství. I proto je to u nás mnohem složitější než v sousedním Bavorsku, poukazuje studie Národohospodářského ústavu Josefa Hlávky porovnávající podmínky pro agroturistiku v obou zemích. Výměra zemědělské půdy v nich je zhruba stejná, ale v Bavorsku na ní hospodaří víc než třikrát tolik zemědělských podniků. „Chybí tu přirozená

struktura malých rodinných farem,“ konstatuje autorka analýzy Gabriela Thöndlová. Uvádí, že v Bavorsku poskytuje ubytování přes sedm tisíc zemědělských usedlostí, což zajišťuje pracovní místo pro deset tisíc lidí.

„Dvě třetiny celkového obratu v agroturistice zůstávají v regionu,“ vyčísluje Thöndlová. Jak připomíná, kromě ubytovatelů přináší toto plnohodnotné odvětví cestovního ruchu zisk i podnikatelům v gastronomii, obchodníkům, řemeslníkům a nejrůznějším zařízením, která poskytují zábavu pro volný čas. Agroturistika se v Německu rozvíjí od poloviny minulého století, posledních dvacet let za intenzivnější podpory Evropské unie. Tento náskok nemůže Česká republika po komunistické likvidaci tradičních selských rodin a s nebývalou oblibou v chataření a chalupaření lehce smazat. Ve stylu velkoplošného zemědělství, které tady převládá, se rozvíjí i velkokapacitní agroturistika. To znamená hodně lůžek a místo přijetí v rodině anonymní prostředí. Hosté většinou nepoznají majitele, maximálně potkají personál. Jde o pravé agroturistice vzdálenou komerci.

„Bavorští sedláci se více věnují hostům, vzdělávají se a vyměňují si zkušenosti. To vše patrně přispívá k tomu, že tamní farmy vykazují lepší obsazenost i vyšší počet stálých hostů a také delší dobu, po kterou u nich návštěvníci zůstávají,“ vysvětluje autorka studie. Vzhledem k počtu porovnávaných farem – 23 na každé straně – upozorňuje, že nejde o reprezentativní průzkum. Analýza spíše ukazuje určité tendence v tomto turistickém segmentu.

Neblahé dědictví minulosti nás pronásleduje dodnes

10. 12. 1948. U/1

O b ě ž n í k .

Místní organizace KSČ ,org.č.2 ve Staré Vsi svolává tímto schůzi na den 10.12.1948 přesně v 7 hodin večer ve Starém výboře.

Program :

- 1./ Hlásiti se kdo by chtěl působiti jako soudcové, profesori a pod.
- 2./ členové, kteří by se hlásili jako důstojníci z povolání.
- 3./ Členové, kteří by se hlásili jako členové SNB.

Mohou to býti jen dělníci neb maloročníci, a mohou míti jen obecnou školu.

Jednatel : Místopředseda:

Krael Heitel v.r. Raimund Koutný v.r.

V minulém čísle jsme špatně psali o našich císařích a kráľích. Tady pokud jde o tituly. Ještě, že se najdou dobří lidé, kteří v tom mají jasno. Špatně tedy bylo psáno:

KAREL I. - POSLEDNÍ ČESKÝ KRÁL PŘES STO LETY NÁVŠTĚVOU NA MORAVĚ

Když se napíše Karel IV., císař Svaté říše římské a král český, tak je to v pořádku, obdobně Karel I., rakouský císař a král český, protože je tam zmíněn titul, z něhož se odvozuje jeho pořadí. Ale je chybně: Karel IV., král český nebo Karel I, král český. Správně je "Karel I., císař rakouský, král český toho jména druhý" nebo "Karel I, rakouský císař (jako český král Karel II.)" nebo "Karel II., král český.

Bata
a. s.,
Z L I N.
Adresa telegramů: >BATOVÉ
Telefon: Zlín, číslo 2.

V odpovědi račte
udatí tuto značku:
7800/ST

Va Zlíně dne 28.května 1941.

Pan
D v o r n í k Miroslav
Z l í n , Internát II.

Podle našich záznamů zjišťujeme, že jste již déle než 4 týdny nemocen(a). Žádáme Vás, abyste nám laskavě sdělil(a) jak se Vám daří, zda máte náležitě lékařské ošetření a kdy asi budete zdrav(a), abychom podle toho mohli s Vámi počítat v práci.

Potřebujete-li nějaké rady nebo pomoci, oznamte nám to rovněž, abychom mohli potřebné zařídití.

Přejeme Vám brzké uzdravení a jsme

v dokonale netě
BATA a. s., ZLÍN,
osobní oddělení

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

A tohle ještě patří k Holasovicům, ke Křížkovskému a pochopitelně k Držkovicovi. Viz článek o tom.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (763)

Pojďme si udělat takový malý a zajímavý experiment. Znáte ty následující věty? *Stát nás okrádá. Stát to dělá špatně. Stát by měl...* Pronáší je kdekdo, někdy je bezděky použijeme sami. Jenže, prosím pěkně, kdo je to ten stát? Kde má sídlo, kde má kancelář, jaké má číslo telefonu či jakou má e- mailovou adresu?

Pochopitelně my obecně víme, že stát má na různé věci své zástupce, své představitele. My dokonce víme, jak se jmenují. Takže až budete někdy chtít zase říci, že stát něco udělal špatně, zkuste dát namísto slovíčka *stát* nějaké konkrétní jméno. Ano. Je to velice obtížné a složité. Ale přece, kdyby to udělal každý z nás při každé debatě, byla by kritika adresnější a volání po nápravě efektivnější. Od doby Ludvíka XVI. již žádný politik nechce říci nahlas, že stát je on. Takže si trochu pomůžeme. Je to docela jednoduché. Kdyby stát měl rozum, tak by nemohl dopustit, aby se u nás například děly následující věci.

I v Rakousku či Německu existuje mediační a probační služba, která se stará o propuštěné vězně. V Rakousku má kurátor na starosti běžně něco okolo pětadvaceti propuštěných vězňů. V Německu asi dvacet. U nás jich má kurátor na starosti dvě stě. Proto se často stává, že mnohé z nich nezná a jiné nepozná, neboť jsou opět uvězněni. Sociálně problematické rodiny v Německu, v Anglii i v dalších státech navštěvují kurátoři tak často a tak dlouho, dokud je to třeba. Jak to zvládají? Mají třeba na starosti pouze pět či deset rodin. Kdy na to ty státy berou peníze? Inu prevence je ekonomicky daleko výhodnější. Jen u nás stát o tom ještě neví.

Mrtvé na našich silnicích mají také na svědomí desítky a stovky billboardů na okrajích silnic. V řadě evropských zemí (například ve Francii či v Německu) jsou billboardy zcela zakázány. Proč to nejde u nás? A proč náš levicový Senát vrátil sněmovně návrh zákona o částečném zákazu billboardů s návrhem na takové zmírnění, že bude zcela zbytečný? Stalo se tak zřejmě proto, že levicovým senátorům jde také o to, aby nepřišly o výdělky firmy, které se starají o poslední potřeby člověka na tomto světě (to se týká pochopitelně také mrtvých řidičů a cestujících).

Stát neustále zdůrazňuje, že se musí šetřit. Proč to neudělá, jako v šetrící rodině. Když na něco nemám, tak si na to nepůjčuji v takové výši, abych to nezvládl splácet. Stát stále hledá řešení tu v DPH, tu ve zmrazení důchodů, tu v omezení sociálních dávek a podobně. A přitom je ekonomické řešení zcela jednoduché. Například zrušit kraje. V době, kdy se rozhodovalo o zavedení krajů, hovořilo se o osmi krajích. Nakonec jich vzešlo čtrnáct. Pak se hovořilo o tom, že budou mít asi okolo sedmdesáti pracovníků. Mají jich dnes minimálně desetkrát až patnáctkrát tolik. Současně s tím se uvažovalo, že dojde ke snižování stavů pracovníků na ministerstvech, pro posílení legislativy v místech. Opak se stal pravdou. Na ministerstvech lidí přibylo. Dále by stačilo zavést znovu okresy a zemské zřízení, pro stát ponechat pouze silová ministerstva a ostatní zrušit. Dále zrušit stranám dotace ze státního rozpočtu a platby za získané hlasy ve volbách. Zrušit poslancům náhrady a příplatky. A tak by se stalo, že by se o funkce poslanců začali ucházet lidé především v zájmu veřejném.

Stát zdůrazňuje nutnost boje proti šedé ekonomice. Například proti práci načerno. Té je prý u nás spousta. Nikoho ovšem nenapadlo, podívat se na to obráceně. Jestli může mnoho lidí pracovat načerno, znamená to, že pracovní místa jsou, ale nikdo je nechce přiznat. Proč asi? Nebylo by lepší, kdyby se vytvořily takové podmínky, aby práce načerno nebyla již prací načerno?

Stát říká, že nemůže kontrolovat podniky, v nichž má být jen částečný podíl. Přitom tuto možnost mají legálně téměř všechny evropské státy, pokud stát drží okolo poloviny akcií. Dokonce i sousední Slovensko má legálně tuto možnost již od jednoprocenního podílu státu, Poláci mohou kontrolovat společnosti, kde má stát třeba pouze jedinou akcii. U nás se poslanci kontrole firem se státním, podílem úspěšně brání. Neboť by vyšly najevo věci hrozné. Ale zase by se ušetřilo. A hodně.

Stát prý dělá reformy. Nesmysl. Nedělá žádné reformy, protože bezhlavé škrty stupňující sociální napětí nejsou žádnými reformami. A zvedá daně. A tak v různých zemích s lepšími daňovými podmínkami (například na Kypru) má sídlo asi 12 000 českých firem. Jen v loňském roce se na Kypr přestěhovalo 3 000 firem z Česka. Přitom jakékoli zvyšování daní této zemi nepomůže. Na Kypru je mimochodem navíc daleko lepší právní prostředí.

A nyní si vážení přátelé, tak jak píšeme na začátku, zkuste dát na všechna místa v textu místo slova **stát** konkrétní jména. A hned budete mít dokonalý seznam zemských škůdců.

Jistý publicista napsal v roce 2004 o stavu naší společnosti a ekonomiky tato slova: Rozsah vedlejšího přerozdělování a tím i zadlužování státu dosáhl tak obřích rozměrů, že stát buď zkrachuje, nebo každá konzervativní vláda masivní přerozdělování okamžitě zastaví. Problém je ovšem v tom, že od roku 2004 jsme ještě žádnou konzervativní vládu neměli. A zdá se, že ji hned tak brzy mít nebudeme. Nejsou konzervativci.

**Dnes má svátek RADEK. Zítřka LEONA/LEA.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

